

en saadan Kreds ved Vintertid til Valg, kan det ikke nægtes, at man stundom kommer til at tænke paa, at det dog vilde være rart nok, om disse Kredse vare noget mindre, og Forholdene bleve noget forandrede her. Naar der, som Tilfældet er i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, ikke findes en Smule Jærnbaner, og Bøjene, navnlig de, der føre paa langs af Kredsene ere meget besværlige, er man henvist til at vandre omkring paa Apostilenes Heste, og det er ikke saa rart. Det kan ikke nægtes, det maa man dog erkende, at Forholdene ere ulige besværligere her, end naar man kommer til Byerne og Kjøbenhavn. Men jeg tror paa den anden Side, at man maa tage endnu et Moment med i Betragtning. Det skulde være underligt, om det var kommet dertil, at Kjøbenhavn allerede havde udbillet sig til den Højde, som den overhovedet vil naa, at den med andre Ord for Tiden virkelig med Hensyn til sit Folketal har fulmineret. Lægges man nu Valgkredsenes saaledes, at man giver de Kjøbenhavnske Kredse et noget større Indbyggertal end de øvrige, saa vil man være udsat for, at man inden ret længe kommer til at foretage en ny Revision af Valgkredsloven. Jeg for mit Vedkommende finder ikke, at det Forslag, der er oversendt fra Landstinget, virkelig opfylder Grundlovens Bestemmelser eller virkelig kan siges at være noget imødekommende Skridt over for Folketinget. Jeg mener, ligesom det er blevet sagt af den første ærede Taler, at Forslaget er en drøj Kost. Selv om det, som det blev sagt af en af de tidligere ærede Talere, skulde være et Kompromisforslag, forekommer det mig som sagt dog, at det er en drøj Kost. Folketinget har jo tidligere klart nok indtaget sin Stilling over for det foreliggende Spørgsmaal, og om denne Stilling kan det ikke siges, at man der har taget Hensyn til, om denne eller hin politiske Afstigning muligvis blev stærkere forøget, end man maatte fra enkelte Modstanderes Side kunde ønske. Folketingets Stilling synes mig at være klar nok, nemlig at man har ønsket at opfylde Grundlovens Bestemmelser, og man har derigennem vist, at det, hvorpaa det kommer an, ikke er, om f. Eks. denne eller hin By til forskellige Tider er gaaet maatte snart i konservativ og snart i socialistisk Retning, idet det er et Spørgsmaal, som maa ligge uden for, naar man har en saa alvorlig og vigtig Sag som denne til Behandling. Man har egentlig kun stillet sig for Ære at søge at tilvejebringe et saadant Retfærdighedsforhold, at man virkelig for Byernes Vedkommende har

givet dem, hvad man ansaa for at være deres Ret, og for Landets Vedkommende lagt det til Rette saaledes, at det blev saa bekvemt som muligt for Vælgerne i de forskellige Kredse at komme til Valg. Et saadant Standpunkt forekommer mig at være ret holdbart, og det synes mig at vi fra vor Side her i dette Ting meget godt kunne være det bekendt, hvorfor ogsaa jeg for mit Vedkommende vilde beklage, om man skulde søge at indtage et nyt Standpunkt. Jeg skal ikke have noget imod, at det foreliggende Forslag henvises til et Udvalg, og det saa meget mindre, som det jo er klart nok, at dette Tings Udseende ikke er ganske det samme som, da Sagen sidst forelaa til Behandling, saa at man altsaa maa give de Medlemmer, som ere komne her ind senere, Beslighed til at saa denne Sag saa nogenlunde klart. For mit personlige Vedkommende skal jeg til Slutning udtale, at jeg gerne ønsker, naar dette Spørgsmaal endelig skal løses, at det saa sker i Overensstemmelse med Forsætningen, thi jeg tror ikke paa, at der i en nærmere Fremtid kan aabnes Ud sigt for os til at saa foretaget en Forsætningsforandring. Om det vil lykkes i denne Samling eller maatte først ad Aare at bringe denne Sag til en endelig Afslutning, derom skal jeg intet sige, jeg vil kun sige, at jeg ikke vil tillægge det nogen saa særlig stor Betydning — i alt Fald ikke saa stor Betydning som det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen) — om Forslaget muligvis ikke bliver til Lov i denne Rigsdagsamling. Min Stilling er altsaa den, at jeg for mit Vedkommende ønsker Sagen henvist til et Udvalg for at prøves paa ny.

Mølgaard-Nielsen: Jeg vil blot begynde med at udtale min Glæde og Tilfredshed over, at saa mange af de ærede Medlemmer, Talere, som have haft Ordet i Dag, ikke have kunnet give Forslaget deres Tilslutning, saaledes som det er kommet fra Landstinget, og det er ogsaa min Opfattelse, at vi paa ingen Maade kunne give det vor Tilslutning. Der er jo ingen anden, der har anbefalet det Kompromis, som man har kaldet det — saa vidt jeg har forstaaet — end selve den ærede Indenrigsminister; han sagde, at det var fremkommet for at raade Bod paa de værste Misforhold. Naar man ser nærmere efter, hvilken Alen der er maalt med, naar man vil øve Retfærdighed over for de Kredse, som man mente trængte haardst til at blive delte, omlagte eller til at saa flere Repræsentanter, tykkes det mig, det er saa iøjnefaldende. Det er blevet omtalt af flere ærede Medlemmer, som vistnok ville